

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIO y REDACCIO: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

SUFRAGI UNIVERSAL.

Se'n recordan? En Cánovas vá fer ab lo dret electoral lo que fá un mal fadrí barber ab lo cap de un parroquia. Ab las estisoras de la seva autoritat, sense com vá ni com costa, vá arraparlo.

Y lo més trist es que 'l vá deixar tot plé d'escalas.

Uns quants cabells llarchs y tots los altres curts.

Als llarchs vá dirlos: «Vosaltres sou electors y elegibles.» En quan als curts vá anyadir: «Vosaltres, treballant, no pagaréu tot, sino directa, indirectament, y miraréu com los altres votan, y acceptaréu lo govern que se 'us donga.»

Y durant sis anys los cabells llarchs han amagat als curts; pero 'ls curts han anat creixent, y tothom se fá carrech de que ja ha arribat l' hora d'igualarlos.

L' igualtat davant de la ley. Aquesta es la primera condició de la llibertat.

No hi ha més.

Avuy davant de la ley civil tothom es igual; pero es necessari que tothom ho siga també davant de la ley política.

No hi ha ningú á qui puga serli indiferent que hi haja ó deixi de haberhi un bon govern ó una bona administració.

De un bon govern tothom ne toca las ventajas; de un mal govern tothom ne sent los perjudicis.

Y es que la nació no es lo patrimoni de una classe determinada, sino 'l conjunt de tots los interessos y de totes las aspiracions dels habitants que la constitueixen.

Dir al ciutadá: «Tú ho pagarás tot y no intervindrás ni directa ni indirectament en la bona y útil distribució dels ingressos», francament, es una injusticia.

Y no digan pas, que ben garbellada la cosa, tothom contribueix á las cargas del Estat.

Si no hi hagués la contribució de consums que s' exigeix á tothom, totes las altres contribucions ho demostrarian.

¿D' hont surt la contribució de inmoebles? Del lloguer que paga l' inquilino.

¿D' hont surt la contribució territorial? ¿D' hont surt la contribució industrial? Del préu á que 'l consumidor paga 'ls articles.

Y com que tothom produheix y tothom consum, resulta que directa ó indirectament tothom paga.

Es, donchs, una injusticia lo que vá fer en Cánovas.

Es una injusticia que hi haja cabells llarchs y cabells curts.

Ja sabem que are com are hi ha una ley que limita 'l sufragi á determinadas personas y que las lleys han de respectarse.

Sabém per lo mateix que 'l govern actual no pot borrar aquesta ley ab un cop de ploma.

Pero si 'l govern no pot fer aixó, pot en cambi inscriure en la seva bandera 'l sufragi universal, y en las més próximas Cortes que s' reunixin, presentar un projecte en lo sentit de que 'l sufragi universal se restableixi.

Aquesta ha de ser sempre la conducta de las situacions liberals: gran respecte á la ley, per poder exigir que las lleys noves que ab lo temps vayan adoptantse, quan vinga 'l cas, sigan degudament respectadas.

Ab las lleys conservadoras, y en materias de votacions, per cada cabell llarch hi ha á lo ménos déu cabells curts, y resulta que quan la nació es consultada, no parla sino la decima part de la nació.

Y aixó encare, quan 'las llistas electorals no están, com sol succehir, plenas de difunts ó de noms imaginaris.

De manera, que ab aquestas lleys no hi há manera de saber lo que la nació vol ó lo que la nació pensa.

Lo govern ha de recordar una cosa. ¿Qué ván fer las primeras Cortes de 'n Cánovas?

Treure 'l sufragi universal.

Are bé; ¿qué han de fer las primeras Cortes de 'n Sagasta?

Restablir lo sufragi universal.

A la nació 'l hi toca demostrar, qu' es major d' edat, y ho demostrará.

Que no 'ho dapti ningú: lo sufragi universal es la garantia més ferma de la llibertat.

¿Saben que será 'l sufragi universal?

Un sufragi per l' ánima de las mistificacions conservadoras.

Avuy com avuy son mortas y convé enterrarlas, per cumplir las obras de misericordia.

AIXÓ ES JUSTICIA.

morir mártir.

ONYA María es una pobre senyora que viu separada del seu marit, per culpa d' ell, qu' es un home sense conciencia, un cap-vert, carregat d' enredos y de traficas.

¿Pobra senyora! Si no se 'n hagués separata, prou l' hauria feta

Pero ell s' ha quedat en una posició brillant, y ella no té un céntim, vivint de lo que guanya brodant, qu' es á fé ben poca cosa.

Un dia explica 'ls seus infortunis á una seva amiga, y aquesta l' hi diu:

—Ay, María; si estás aixís es perque vols. Reclama aliments y 'ls tribunals te 'ls otorgarán. Mira, 'l meu marit es advocat, ¿vols que n' hi parli?

La pobre senyora vá veure obrírsel l' cel.

—Parlanhi, parlanhi... ¡Ay! Ab vuit mil rals que 'm dongnés cada any, no hi hauria dona més felís á la terra.

Y comensa un plet.

L' advocat s' ha encarregat de tot, ha buscat procurador, ha fet la demanda, l' ha presentada, y té una fé gran ab lo fallo dels tribunals.

Lo plet vá seguint. Arriba 'l periodo de proba. Se celebra la vista, y pertretat d' arguments, compareix l' advocat davant del jutje.

D.ª María assisteix al acte, y més de quatre vegadas ha d' aixugarse ab lo mocador las llágrimas que l' hi espurnejan.

Lo seu advocat está eloqüentíssim.

Allá hont no arriban los articles de 'la ley, hi arriba l' accent commovedor de aquell defensor de la desgracia.

«Ah, exclama: la justicia ha de amparar al débil! ¿Com es possible que desatengui á la méva defendada? Figúrisela aquest respectable tribunal: bona, honrada y fiel esposa, y unida á un home indigné. Las indignitats de aquest home quedan totes demostradas en autos. ¿Qué havia de fer la pobra infelís? Buscar la pau, la tranquilítat, apartantse de la presencia de aquell monstro. Pero l' apartarse d' ell valla tant com la pobresa, la miseria, l' abandono. ¿Qué importa? Primer es lo decoro y la conciencia.

Ja s' ha separata, ja viu sola; pero la necessitat més horrible la rodeja, la miseria es lo premi de la seva virtut. Per aixó compareix davant de la justicia: la justicia es la bondat, y de la justicia implora un consol.

¿Qué l' hi serán al seu marit vuit mil rals, es á dir, ménos de lo que gasta per la més despreciable de las sevas concubinas; qué l' hi serán per evitar que la seva legítima esposa mori de fam y de miseria?»

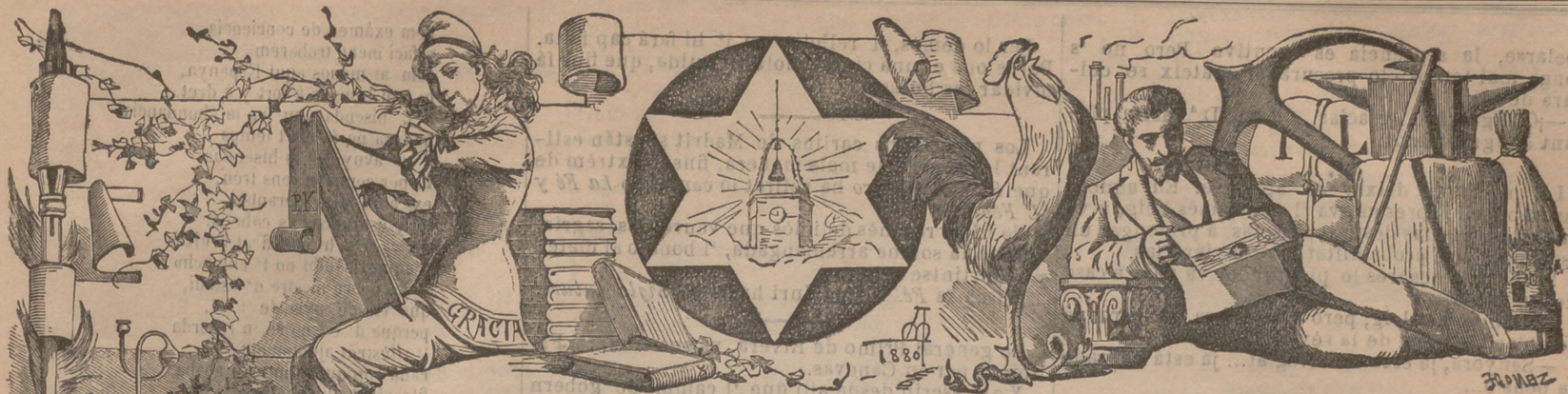
Aquestas rahons ván prevaleixe. L' plet vá fallarse. Lo tribunal vá concedir una pensió anual de dos mil pessetas á D.ª María.

«Pobra senyora!... ¡No 'n vá fer poch de plans! Podré pagar lo lloguer, podré viure, no hauré de gastarme la vista brodant, sense repós, de nit y de dia... Escolti D.ª Gustavo, deya dirigitse al seu advocat, vosté que ha sigut la méva providencia podré dirrho: ¿aquestas dos mil pessetas podré cobrarlas desseguida?»

—Senyora, si deixa transcorre 'l plasso sense

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIO Y REDACCIO: Libreria Espanyola, Rambla del Mij, num. 20, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

SUFRAGI UNIVERSAL.

Se'n recordan?
En Cánovas vá fer ab lo dret electoral lo que fá un mal fadrí barber ab lo cap de un parroquiá. Ab las estisoras de la seva autoritat, sense com vá ni com costa, vá arrapar-lo.

Y lo més trist es que 'l vá deixar tot plé d'escalas.

Uns quants cabells llarchs y tots los altres curts.

Als llarchs vá dirlos: «Vosaltres sou electors y elegibles.» En quan als curts vá anyadir: «Vosaltres, treballant, ho pagaréu tot, sino directa, indirectament, y miraréu com los altres votan, y acceptaréu lo govern que se 'us donga.»

Y durant sis anys los cabells llarchs han amagat als curts; pero 'ls curts han anat creixent, y tothom se fá carrech de que ja ha arribat l' hora d'igualar-los.

L' igualtat davant de la ley. Aquesta es la primera condició de la llibertat.

No hi ha més.

Avuy davant de la ley civil tothom es igual; pero es necessari que tothom ho siga també davant de la ley política.

No hi ha ningú á qui puga serli indiferent que hi haja ó deixi de haberhi un bon govern ó una bona administració.

De un bon govern tothom ne toca las ventatjes; de un mal govern tothom ne sent los perjudicis.

Y es que la nació no es lo patrimoni de una classe determinada, sino 'l conjunt de tots los interessos y de todas las aspiracions dels habitants que la constitueixen.

Dir al ciudadá: «Tú ho pagarás tot y no intervindrás ni directa ni indirectament en la bona y útil distribució dels ingressos», francament, es una injusticia.

Y no digan pas, que ben garbellada la cosa, tothom contribuheix á las cargas del Estat.

Si no hi hagués la contribució de consums que s' exigeix á tothom, todas las altres contribucions ho demostrarían.

¿D' hont surt la contribució de immobles? Del lloguer que paga l' inquilino.

¿D' hont surt la contribució territorial? ¿D' hont surt la contribució industrial? Del préu á que 'l consumidor paga 'ls articles.

Y com que tothom produheix y tothom consum, resulta que directa ó indirectament tothom paga.

Es, donchs, una injusticia lo que vá fer en Cánovas.
Es una injusticia que hi haja cabells llarchs y cabells curts.

Ja sabem que are com are hi ha una ley que limita 'l sufragi á determinadas personas y que las lleys han de respectarse.

Sabém per lo mateix que 'l govern actual no pot borrar aquesta ley ab un cop de ploma.

Pero si 'l govern no pot fer aixó, pot en cambi inscriure en la seva bandera 'l sufragi universal, y en las més próximas Corts que s' reunixin, presentar un projecte en lo sentit de que 'l sufragi universal se restableixi.

Aquesta ha de ser sempre la conducta de las situacions liberals: gran respecte á la ley, per poder exigir que las lleys novas que ab lo temps vajan adoptantse, quan vinga 'l cas, sigan degudament respectadas.

Ab las lleys conservadoras, y en materias de votacions, per cada cabell llarch hi ha á llo menos déu cabells curts, y resulta que quan la nació es consultada, no paria sino la décima part de la nació.

Y aixó encare, quan las llistas electorals no están, com sol succehir, plenas de difunts ó de noms imaginaris.

De manera, que ab aquestas lleys no hi ha manera de saber lo que la nació vol ó lo que la nació pensa.

Lo govern ha de recordar una cosa. ¿Qué ván fer las primeras Corts de 'n Cánovas?

Treure 'l sufragi universal.

Are bé: ¿qué han de fer las primeras Corts de 'n Sagasta?

Restablir lo sufragi universal.

A la nació l' hi toca demostrar qu' es major d' edat, y ho demostrará.

Que no 'ho dupti ningú: lo sufragi universal es la garantia més ferma de la llibertat.

¿Saben que será 'l sufragi universal?

Un sufragi per l' ánima de las mistificacions conservadoras.

Avuy com avuy son mortas y convé enterrarlas, per cumplir las obras de misericordia.

P. K.

AIXÓ ES JUSTICIA.

morir mártir.

ONYA María es una pobre senyora que viu separada del seu marit, per culpa d' ell, qu' es un home sense conciencia, un cap-vert, carregat d' enredos y de traficas. Pobra senyora! Si no se 'n hagués separat, prou l' hauria feta

Pero ell s' ha quedat en una posició brillant, y ella no té un céntim, vivint de lo que guanya brodant, qu' es á fé ben poca cosa.

Un dia explica 'ls seus infortunis á una seva amiga, y aquesta l' hi diu:

—Ay, María; si estás aixís es porque vols. Reclama aliments y 'ls tribunals te 'ls otorgarán. Mira, 'l meu marit es advocat, ¿vols que n' hi parli?

La pobre senyora vá veure obrirseli 'l cel.

—Parlanhi, parlanhi... ¡Ay! Ab vuit mil rals que 'm dongués cada any, no hi hauria dona més felís á la terra.

Y comensa un plet.

L' advocat s' ha encarregat de tot, ha buscat procurador, ha fet la demanda, l' ha presentada, y té una fé gran ab lo fallo dels tribunals.

Lo plet vá seguint. Arriba 'l periodo de proba. Se celebra la vista, y pertretxat d' arguments, compareix l' advocat davant del jutje.

D.ª María assisteix al acte, y més de quatre vegadas ha d' aixugarse ab lo mocador las llágrimas que l' hi espurnejan.

Lo seu advocat está eloqüentíssim.

Allá hont no arriban los articles de la ley, hi arriba l' accent conmovedor de aquell defensor de la desgracia.

«Ah, exclama: la justicia ha de amparar al débil! ¿Cóm es possible que desatengui á la méva defendada? Figúrisela aquest respectable tribunal: bona, honrada y fiel esposa, y unida á un home indigne. Las indignitats de aquest home quedan todas demostradas en autos. ¿Qué havia de fer la pobra infelís? Buscar la pau, la tranquilidad, apartantse de la presencia de aquell monstruo. Pero l' apartarse d' ell valia tant com la pobresa, la miseria, l' abandono. ¿Qué importa? Primer es lo decoro y la conciencia.

«Ja s' ha separat, ja viu sola; pero la necessitat més horrible la rodeja, la miseria es lo premi de la seva virtud. Per aixó compareix davant de la justicia: la justicia es la bondat, y de la justicia implora un consol.

«¿Qué l' hi serán al seu marit vuit mil rals, es á dir, ménos de lo que gasta per la més despreciable de las sevas concubinas; qué l' hi serán per evitar que la seva legítima esposa mori de fam y de miseria?»

Aquestas rahons ván prevaleixe. 'l plet vá fallarse. Lo tribunal vá concedir una pensió anual de dos mil pessetas á D.ª María.

«Pobre senyora!... ¡No 'n vá fer poch de plans! Podré pagar lo lloguer, podré viure, no hauré de gastarme la vista brodant, sense repós, de nit y de dia... Escolti D. Gustavo, deya dirigitse al seu advocat, vosté que ha sigut la méva providencia podrá dirrho: ¿aquestas dos mil pessetas podré cobrarlas desseguida?»

—Senyora, si deixa transcorre 'l plasso sense

apelarse, la sentència es executiva. Però no 's donga mal temps: lo procurador mateix se cuidarà de tot.
—¡Oh! gracias... gracias... deya D.ª María plorant d'agrahiment.

Lo marit vá deixar de apelarse. En aquell assumpte ell representava 'l paper més lleig, y vá preferir pagar las dos mil pessetas, á prolongar un escándol sense probabilitat d'estolviárselas.
Pochs dias després lo procurador vá anar á casa de D.ª María.

Era un home lleig; pero á la pobra senyora vá semblarli l'angel de la seva guarda.
—Senyora, ja está tot arreglat... ja está cobrada la pensió...

D.ª María estava fora de sí d'alegría.
Y 'l procurador vá obrir la cartera, y ella 's vá creure que trauria bitllets de banch. ¡Ab quin afany los esperava!...

¿No saben que vá treure?...

Tres comptes: lo primer era del advocat y pujava 1000 pessetas, la meytat de la pensió.

Lo segon era de gastos del procés, paper sellat y actuari y 'n pujava 800.

Lo tercer era del procurador y en pujava 250.
La pobra senyora vá quedar aterrada.

Lo procarador vá dir:
—Falta un pico de cinquanta pessetas, y si vosté no 'u té á mal, ho trobarem al cobrar la pensió del any vinent.

—¡Y aixó es justicia? vá dir D.ª María cayent sobre una cadira, ab las mans als ulls.

—¡Ah sí!... Desgraciadament encare, ¡aixó es justicia!

P. DEL O.

VICTOR Hugo, aquest geni asombrós de la poesia, consagrat á la defensa de la llibertat, ha complert vuitanta anys, y 'l poble francés que l'estima y l'admira, ha celebrat la seva apoteosis.

Lo govern, las companyías dels principals teatros y un sens fi de corporacions ván omplirli la casa de regalos.

Després més de doscentas mil personas, pertencents á societats musicals, literarias, económicas, comercials, lógias masónicas, comités polítics, sindicats de oficis, corporacions de obrers, juntas d'estudiants, representacions de la premsa, etc. etc, passaren per davant de casa seva al só de músicas y ostentant banderas, y ompliren de flors tot l'edifici.

Plou y no obstant la multitud no 's dispersa. La pluja del cel no pot pas apagar l'entusiasme delirant de un poble.

Als ulls de Victor Hugo espurnejan dugas llágrimas.

Entre las personas importants que 'l rodejan s'hi troba M. Grevy, l'illustre president de la nació, lo qual al veure colocar lo busto de la República á la porta de la casa del poeta, exclama:

—No hi faltava més que aixó: aquesta es la mestressa de la casa.

La Campana de Gracia envía un saludo al immortal poeta y un altre al poble que sabent honrar al geni, 's fá digne de l'immortalitat.

De la Iberia de Madrid:
«En Romero Robledo vol presentarse diputat per acumulació en las próximas elecciones.

»Lo mes entrant ja 's contentarà ab un districte.

»Dintre de quatre mesos l'hi vindrá ample un barri.

»Y si las elecciones no se celebran sino de aquí á tres anys, ja no 'l vota ningú més que la seva familia.»

Heiller es un mestre alemán que ha vingut á Barcelona á dirigir los conciertos del Liceo.

Y vels'hi aquí que 'l dia de la seva arribada, encare no surt de la fonda y 's presenta á la Rambla, lo primer que varen ferli vá ser robarli un magnífich relloj de or.

Are ja 'u sab: á Barcelona, lo que agrada més son... las fugas.

Per lo demés, 'l relloj no l'hi fará cap falta. Barcelona es una ciutat molt divertida, que fins fá olvidar las horas.

Los periódichs carlins de Madrit s'están estirant los cabells de mala manera, fins al extrém de que *El Siglo futuro* ha retirat lo cambi ab *La Fé* y *L Fenix*.

No hi ha res més deliciós que veure dos sagristans ab la sotana arremangada, 'l boneto al ciatell y repartintse pinyas.
¡Visca la Fé! Y que duri hasta *El Siglo futuro*!

Lo general Primo de Rivera, vá ser enviat á Filipinas per en Cánovas.

Y are escrit desde allí que 'l cambi de govern ha sigut molt bèn rebut, qu' es com si digués:

—No 'm féu tornar, perque un viatge per mar, ab la cessantía á la butxaca, es la cosa que 'm mareja més.»

S'assegura que 'ls *igorrotos* firman una exposició demanant que no 'l toquin.

Recorts dels conservadors:
En Romero Robledo vá gastar la friolera de quatre milions de pessetas en gastos secrets.

¡Secrets de la política conservadora!
Sols aixís se comprén que *secretament* anéssim empasantnos.

Lo general Oreiro ha mort, víctima de una afecció al fetje, á consecuencia de haverlo tingut tancat divuit horas dintre del comen de un cos de guardia.

La política de 'n Cánovas era aixís: amable, benigne, suau, condescendent.

No fusellava pero feya morir del fetje.

Si arriba á durar un quan temps més, tots los espanyols haurían patit de aquesta entranya.

En Cos Gayon avants de caure:
«Las caixas del tesoro están en un estat molt florent.»

En Camacho al pujar:
«Las caixas del tesoro están totas llenas de floridura.»

Se parla de tornar á restablir lo matrimoni civil.

No seré jo qui m'hi oposi.

Al contrari; jo crech qu' es l'única manera de que la situació actual se casi ab la llibertat.

A Andorra ja ténen exercit. Se compon de 20 homes y duhen las armas y equipos dels carlins.

Lo jefe de la forza es un tragner que era l'únich andorrá que anava á la facció.

Aixís son tots los pobles, tant los grans com los petits.

«Quen ells mateixos no saben mantenir la llibertat, may falta un tragner que 's posa á guiarlos ab la tralla á las mans.

Lo *Globo* publicava dias endarrera un magnífich article titolat: *A plena luz*.

En ell recomenava que parlessim clar, respectant la llei.

Som de la mateixa opinió: Al pá, pá; al ví, ví; y á la democracia, república.»

En Blasco, autor de molts comedias, després de haber sigut empleat de 'n Romero Robledo, s'ha tornat á fer demócrata.

No hi tinch cap inconvenient.

Peró que se 'n vaja á la qua, á fer la digestió.

De un periódich ministerial:
«En Cánovas es l'únich home públich que després de cinch anys de estar davant del govern, ha pogut retirarse á casa seva sense derramar una sola gota de sanch.»

Un coro de contribuyents: «No 'n vá derramar gens perque se 'ns 'ta vá xuclar tota.»

Los fusellats á Centa: «No sembla sino que nos altres á las venas hi tinguéssim aygua.»

LAS BRUIXAS.

A JULIO FRANCISCO, GUIBERNAU.

Que s'han acabat las bruixas sento dir ja fá mo't temps, y no obstant las bruixerías cada dia ván creixent.

Fém exámen de conciencia, y faci ment trobarem com al ménos aquí Espanya, hi han bruixas á tort y á dret.

L bisental qu' en la abundancia nadava no fa mo't temps y qu avuy de as hisendas ni per contribucions tréu, exc ama desesperantse, bó y estirantse 'ls cabells: «A casa s'hi han firat bruixas ó aquest cambi no l'entench».

Lo pobre mestre d'estudi, que viu de ayre de 'l cel, perque d'ell no se 'n recorda l' *il·lustrat* ajuntament, cada cop que 'l mes s' acaba filosofant diu entre el: «Aquest mes també las bruixas s'han emportat los diners».

Lo senyor, qu avants vivia de la renda d'un paper qu ab etras bastant entesas diu, que dona 'l tres per cent, avuy, de cada tres dias, n'está dos sens men ar res, tot dant la culpa á as bruixas per as passas y carrers.

Los obrers que treba'avan per guanyá un jorna modest, que vivian com personas, resignats y satisfets, are, ab cara vergonyosa, los trobareu pès carrers captantse la subsistencia que as bruixas os han pres.

Aque'l que vá per justicia per rahons ó per un pet, si ' comensa rich y jove, quan ' acaba es pobre y vell; y anavras, dantse al diable, renegant com correter, exc ama: «Seran as bruixas, que han fet un *Faust* al revés».

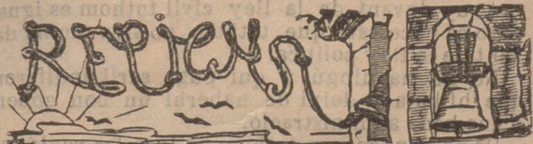
Lo desdixat periodista, que sens sapiguer perqué, se trova dins a garjo a com si un crimina sigués; per més incódu que sigui, en aque's criticchs moments creu que hi han bruixots y bruixas y tot l'acompanyament.

Si donem uaa mira á 'l Industria y al Comerç, Agricu'tura y Marina, per tot las bruixas venrem. En las e'ec'ions, hi han bruixas; en los consums, també n veig, y en mo'tas y mo'tas caixas qu' anomenar no es prudent.

Mes, fa temps que 's cou la truyta, las bruixas fan de cuyners, es mo't faci que se 'ns cremi, ab aixó, noys ¡vigilem! No s'han acabat as braixas com sento dir ja fa temps, y no serán acabadas fins que la truyta girém.

A. FARIGOLA.

7 Febrer 1881.

OTS los ministeris tenen caixas particulars pès gastos de material, fondos secrets y altres de carácter reservat.

Donchs han de saber que 'ls rous ministeris no 'han trobat ni un centim en cap de aquestas caixas, totas eran netas.

¡Quants conservadors trobarem are que 's han novats, ja 's dedica 'ell mateix á escriure articles contra en Sagasta.

«Fa com la noya de ca'n Senana; ¡pica de pès y balla de gana.»

S'ha suprimita la censura de teatros.

Vaja, Sr. Romero Robledo y Sr. Cánovas, que siga l' enhorabona.

Ja ningú 'ls dirà res: després de la tragedia, ja poden fer lo sainete.
 ¿Quin sainete? preguntan.
 No fassan lo tonte, ¡quin sainete han de fer vos-
 tés: *Pancho y Mendrugol*!

Ha mort la *Polttica*, periódich de Madrit que dirigia en Sedano.
 Pero no 's desconsolin per tant poca cosa.
 Lo mateix Sedano ha demanat permís per publicar un nou periódich titolat *El Estandarte*.
 Qu' es com si diguessim *Lo Pendó*.

Vels'hi aquí un senyor que haurá passat sis anys en la *Polttica* dihent: *Todo vá bien, muy bien, re-
 tebien*.
 Y are es fácil que 'n passi altres sis dihent en *El Estandarte*: *Todo vá mal, muy mal, retomal*.
 Los lloritos son aixís: Un estribillo per quan tenen la menjadora plena, y un' altre estribillo per quan la tenen vuida.

Recullit al carrer del Bon Dèu.
 —Macari, ¿que no sabs que avuy es lo dimecres de cendra?
 —¡Y qué!
 —Com veig que 't disfressas de cucurulla.
 —¿No véus que soch congregant de la professó de la Bona Mort?

Efectivament, los neos esperan que tothom siga á enterrarlo, per sortir á fer la seva cabalgata.

Entre 'ls conservadors que menjan del presupuesto y que no dimiteixen, s' hi conta 'l Sr. Marqués de Cabra, gobernador del Banch.
 Avants se deya: *«la cabra siempre tira al monte.»*
 Pero are s' haurá de dir: *«la cabra siempre tira al banco.»*

El *Correo Catalan* sosté una teoria magnífica.
 Diu que si 's tornavan las cátedras als catedráticos destituïts per en Cánovas, aixó seria atentatori als pares de familia.
 Aixó de pares de familia déu ser una errada d' imprenta.
 Déu voler dir, als pares *jesuitas*.

Lo verdader partit que avuy dia hi ha á Espanya, es lo partit conservador.
 Es lo partit més partit de tots:
 Si tenia 'l desitj de ser sempre 'l primer, trayentlo del poder lo ván partir pèl mitj.

En Pavía vá assistir á un dinar que varen fer los sastres de Barcelona.
 En aquest dinar lo nostre amatíssim general vá manifestar qu' en lo seu concepte estaria poch temps en la nostra capital.
 ¿Vol dir?
 Me sembla á mí que será *lo que tase un sastre*.

Los indígenas del Cabo continúan donant pallissas als inglesos.
 Un xicot carregat de deutes:
 —¡Ah, si jo m' hi trobava, com m' hi reba-
 jerial...

Lo bisbe de Urgell ha dirigit un manifest als andorrans.
 Si 'l pare Caixal fos viu 'm sembla á mí que primer que un manifest los hi hauria enviat una perdigonada.

Tota la gresca de Andorra vé de uns francesos que tractavan de establirhi una casa de joch, y en cambi ferhi un carril y una carretera.
 Y vels' hi aquí que 'ls uns se declaren partidaris y 'ls altres enemichs de la ruleta.
 ¿Com s' arregla 'l conflicte?
 Un jugador:—*Pido la palabra*. Podian partir las diferencias, deixarse de ruleta y montarhi 'l set y mitj.

Un francés del mitj dia se 'n vá á viure á l' Ampurdá y s' anyora. Sempre está trist, vá ab lo cap baix y s' enflaqueix.
 —Qué teni? 'l hi pregunta 'l amo de una masía.
 —¡Helá! diu lo francés: *¡é tu mal du país*.
 —Lo mal del país! exclama 'l pagès—Aquest mestre es capás de haber agafat la filoxeral..

Dias endarrera en la Fonda Peninsular vá sui-

cidarse un senyor andalús millonari. Vá deixar quatre mil duros á la fonda per indemnizarla dels gastos y 'l disgust que vá produhir.
 ¡Excelent parroquia!
 Si n' hi hagués fersa ¡quantas fondas no trobariam que posarian lo següent retol: *Gabinets particulares para suicidios*.

Lo dimecres de cendra:
 Un cego á un altre cego:—¿Ahont l' anirém á enterrar?
 —Anem á Vista Alegre.

Ja hem entrat á la quaresma.
 Los constitucionals tenen la butlla y poden menjar de tot.
 En cambi 'ls conservadors han de fer dejuni obligatori ab abstinencia de carn.

A un solter empedernit y molt calavera que 's permetia 'l luxu de deure diners á tothom, l' hi deya un company seu, qu' era un xicot de bè:
 —Vaja, Lluïset, aixó no pot anar.
 —Y no obstant vá.
 —T' has de arreglar, has de entrar en ordre....

Lo millor seria que comensessis per casarte.
 —¡Casarmel!
 —Si, noy, sí, porque si are caus malalt te trobas que ningú 't cuida.... Si 't mors' no tens ningú que 't plori.
 —¿Que si 'm mors, no 'm ploraria ningú? Molt al contrari.
 —¿Qui vols que 't plorés?
 —¿Qui? 'Ls acreedors.

Davant de un tribunal hi compareix un minyo acusat de voler robar un rellotje.
 Lo lladre per disculparse diu:
 —¡Ay, Sr. Jutje! Créguim, l' hi juro. Si vaig tractar de robar vá ser pensant ab vosté.
 —¿Ab mí?
 —Si senyor: com que 'l vinch á molestar tant sovint, l' hi volia fer un petit requisit.

Un portugués per alabar lo riu Tajo deya:
 —Lo Tajo no dona gens d' aygua al mar; hi ha tants peixos, que aquests peixos se la beuhen tota.
 Un andalús l' hi responia:
 —Donchs miri: al Guadalquivir tot es aygua, y no hi ha peixos, porque tots s' han ofegat.

Arriba un foraster á una fonda, pren un quarto, una criada l' acompanya, y ell tracta de ferhi una abrassada tapantli, com se sol dir, un ull ab un duro.
 La criada es aixerida y diu:
 —Per aquest camí, no farém fra.
 —¿Per qué?
 —Perque vosté s' ha cregut que l' amor es borni y jo sempre he sentit á dir que l' amor es cego.

Un jove vá escriure un drama y volia llegirlo al primer galan de una companyia.
 —Miri, deya per interessarlo. Vosté hi tindrà un paper molt lluhit. En l' últim acte mor.
 —¿Y de qué moro? preguntava l' actor.
 —Molt senzill: se penja de una viga.
 Resposta del actor:
 —Vaja en nom de Dèu. Un paper aixís no es pás de la *mèca corda*.

Un amo al seu criat:
 —Joseph.
 —¿Qué mana senyor?
 —Demá á las vuit del dematí me cridarás, que haig de anar á un puesto.
 —Está molt bè; pero per que no me 'n descuidi, fassimhi pensar allá á las vuit menos cinch minuts.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Albareda*.
2. Id. 2.ª—*Carpeta*.
3. ANAGRAMA.—*Llop, poll*.
4. MUDANSA.—*Reus, meus, téus*.
5. TRENCA CLOSCAS.—*Marqués de Sardoal*.

6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Cantimera*.
7. CONVERSA.—*Trovadó*.
8. GEROGLIFICH.—*Las malas mestressas, son grans dimonis*.
 Han enviat totas las solucions los ciudatans Busquiu, Net-Nebot de M. de R. y J. Ulesá; 7 Ynop y Liet; 6 Pau Basquiña y N. del' Os; 5 Un Recoletu. F. de la Reguera y Vibora; 4 T. M. N.; 3 Salut y Paciencia y Noy del Port y 1 no més Un demócrata gubernamental y R. Saladrich.

XARADAS.

I.
 Una dos tres tersa doble grassa, de cara total, y de aspecte molt formal, caplant, recorria l' poble. Mes se vá saber després per un que la coneixia qu' alló era una hipocressia perque tè molt hu al revès.
 UN TAPÉ Y F. DE T.

II.
 Dos al revés home ardit de la hu tres americana ab total tracta á una nana qu' es borda, segons han dit.
 PAU SALÁ.

ANAGRAMA.

—¿Qué no está bó en Mariscal que fá temps que no l' hi vist?
 —Diu que lo tot li fa mal d' un tot al revés de ví.
 E. TOLRÁ F.

MUDANSA.

Tot en tot á n' en Pasqual: Si tú vols venir ab mí en un tot molt prop d' aquí t' hi ensenyaré un total.
 J. E. PUNTARRI.

TRENCA-CLOSCAS.

Lluna-doce.
 Ab aquestas paraulas formar lo nom d' un poble d' Espanya.
 D. MARTÍ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5—Lo que serveix per escriure.
 1 2 3 4—Un metall.
 1 2 3—Lo que hi ha al Llobregat.
 1 5—Lo que tots volém.
 LLARCH Y PRIM.

QUADRAT DE PARULAS.

Sustituir los punts ab lletas que llegidas vertical y horizontalment digan: la 1.ª ratlla una cosa dura; la 2.ª una carta; la 3.ª una fruyta; y 4.ª unas cartas.
 UN CERVARIENSE.

GEROGLIFICH.

V O T
 Unsas
 Duros pessetas
 No
 Tres
 EUDALT SALA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciudatans Recoletu, Noy de Montseny, Papillotse, F. de la Reguera, Sabater, A. T. M., Salut y Paciencia y Pere Sigrany.
 Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciudatans Respigul, Un director de Jesuitas, Sosis del C. Blandura, R. Pujol y C., Eduardo Padrós, P. Mator, Narissotas, Saladrich y Salat de Cardona.
 Ciudatá T. y Ll. Pastera: Insertarém dos rombos.—Net nebot de M. de R. Idem lo logogrifo ab una petita modificació.—Tres més: Publicarém lo rombo.—M. Beltran: Home, certas cosas no poden publicarse.—Un Recoletu: Acceptém la major part de lo que 'ns remet per una part, son tanis los que 'ns envian, que no podém complaure á tots ab la deguda puntualitat, y per altra part, si vol veure's mes atés, procuri separar en distint paper lo que sigal pel cos del periódich, de lo que sigan trenca-closcas.—J. E. Puntarrí: Insertarém una mudansa.—Jutje de pau: Tenim molts treballs aglomerats y demaném tothom alguna paciencia.—J. E. G.: Publicarém un geroqlifich.—Busquiu: Idem un quadrat de paraulas y un rombo.—Mantequilla de Soria: Id. combinació, rombo y conversa.—L. T. Bataguer: La noticia no val la pena: quan ne fassa de mes crespas las hi posarém.—N. Llurigo. En un altre número ho insertarém.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20*.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

